

jo, som den høitærede Minister selv fremhævede, mange Søfager, Paaseilingsfager overhovedet, hvor der bliver Spørgsmaal om Erstatning i Anledning af Søretsforhold, hvor der kræves særlig Sagskundskab, og det kunde derfor i alle Tilfælde være ønskeligt, at Sagskundskaben repræsenteredes indenfor Domsstolene. Men naar vi nu dog der henviser Underdommeren til selv at afgjøre Spørgsmaalet, hvad der er godt Sømandskab, hvem der har Skylden i Paaseilingen og hvem ikke osv., saa skjønner jeg ikke rettere, end at man ogsaa maa kunne betro ham det, hvor der er Tale om en saadan Afgjørelse i en kriminel Sag. Jeg vilde derfor nærmest være stemt for, at man indskrænkede de paagjældende særlige Netter til kun at være undersøgende, saa faae vi slet ingen Anomalie, saa have vi Undersøgelsesretter, i hvilke Sagskundskaben er repræsenteret, som overhovedet oplyser Begivenheder paa Søen saaledes, at disse Undersøgelses Resultat kan benyttes i de forskellige Retstrætter, hvorunder det kan faae Betydning, baade civile og kriminelle, saa give vi i alle Tilfælde Dommeren den Hjælp og Veiledning, som en sagkyndig Undersøgelsesret medfører, og overlade ham forresten, naar vi have givet ham denne Hjælp og Veiledning, selv at paadømme Sagen, medens vi i Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Straffefager, yder den Sigtede den Garanti, at han kan fordrø Sagen henvist til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Det forekommer mig, at der er en Enighed, Harmoni og Overensstemmelse i en saadan Ordning, som ikke vil forekomme, naar vi i visse Tilfælde lade det sagkyndige Element udgjøre en Bestanddel af Domsretten. — Naar altsaa Ordningen bliver saaledes, opstaar ogsaa det Spørgsmaal, som det erede Ste Medlem for 3die Kredts (Kump) berørte, nemlig hvorledes der skal forholdes med den foreløbige Kjendelse som Undersøgelsesretten afgiver, om at det kan forbydes en Person at udøve sin Næring som Skipper eller Styrmand. Den Bestemmelse, som der vil møde Banstuelighed, er, at denne Kjendelse kan appelleres, thi der vil saa fremkomme det uheldige Forhold, at en sagkyndig Underretskjendelse appelleres til en usagkyndig Overret; men det forekommer mig, der kunde være Mulighed for at undgaa dette Resultat ved at sige: Kjendelsen kan ikke appelleres, thi jeg skjønner egentlig ikke, hvilken Interesse det kan have for Bedkommende, at den appelleres; det er kun en rent foreløbig Kjendelse, Appellen deraf suspenderer jo i Virkeligheden ikke Kjendelsens Virkning, og bliver den underkjennt, gaar denne Underkjenntelse jo kun ud paa, at det ikke foreløbig skal være forbudt Bedkommende at fare som Sømand, men der er ikke Noget omhelst til Sinder for, saavidt jeg forstaar Paragrafen, at den endelige Dom og negter ham Retten ved at fastslaa, at han har været udygtig til at føre et Skib. Dertil kommer jo, at Retten selv kan forandre Kjendelsen, kan have den ved en Kjendelse,

altsaa vil det kunne tænkes, at, naar man langt om længe i Appellinstansen har procederet derom, hæver Underretten sin Kjendelse, og saa er al den Uleilighed spildt. Jeg ser altsaa hvertæn, at en saadan foreløbig Kjendelse er egnet til at appelleres, eller at det kan have tilstrækkelig Interesse at faae den underkjennt ved Overretten. Der vil jo dog fra et praktisk Synspunkt neppe blive Spørgsmaal om at tage en saadan Mand i sin Tjeneste og lade ham seile ud, naar der saaledes svæver en Undersøgelse over Hovedet paa ham, saa det forekommer mig egentlig ikke, at Hensynet til den Paagjældende fører til, at man skulde indføre den Slags Appel. Men hvis man endelig vil fastholde dette, vil jeg ganske vist af Hensyn til den Grund, jeg har fremhævet, snarere foretrække, at hele den Myndighed for den paagjældende Undersøgelse bortfalder, end at man skulde paa dette Punkt berebe en Anomalie, som jeg ikke paa nogen Maade vil være med til at gjenneføre videre, end den alt existerer, den nemlig, at man har sagkyndige Medlemmer i Underretten, ikke i Overretten. Ganste vist kan man sige, at vi jo have den Ordning ved Sø- og Handelsretten. Dertil vil jeg svare: I Sø- og Handelsretten have vi en bestaaende Institution, som jeg ikke skal kritisere, men naar Spørgsmaalet bliver, hvorvidt man skal almindeliggjøre den Ordning, som derved er indført, brede den ud over Landet og gjøre det, der nu er en Specialitet, til en mere almindelig, da kan jeg paa ingen mulig Maade være med dertil. — Svørigt er der forskellige Bestemmelser i Lovforslaget af formel Natur, som jeg kunde ønske at dvæle ved, men Hovedsagen har jeg sagt, og dertil skal jeg indskrænke mig.

Kump: Jeg skal gjøre nogle ganske faa Bemærkninger med Hensyn til et af de Punkter, jeg bragte paa Bane, et Punkt, som jeg sætter særdeles megen Pris paa, nemlig at der maatte blive foretaget en Forandring i § 1, saaledes at der blev medtaget ogsaa saadanne ulykkelige Tilfælde, hvor Nogen havde mistet Livet, skjøndt der ikke var gjort Skade paa Skib og Ladning. Skjøndt den høitærede Justitsminister ikke bestemte modsatte sig det, indvendte han dog derimod, at det mulig ikke vilde passe indenfor Rammen af dette Lovforslag og det andet dermed beslægtede Lovforslag, der foreligger til Behandling, nemlig Lovforslaget om usødygtige Skibe. Jeg skal dertil bemærke for det Første, at dette Lovforslag og Lovforslaget om usødygtige Skibe dog aldrig kunne falde helt sammen med Hensyn til deres Omraade, idet dette Lovforslag her jo beskæftiger sig med mange Tilfælde, hvor der ikke er Spørgsmaal om Skibets Usødygtighed eller Sødygtighed. Men selv om det nu maatte forholde sig saaledes, at dette laa noget udenfor Rammen, saa kan jeg dog ikke se, at det er absolut til Sinder for at tage dette